

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Glegyák Jenő ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Posta Attila ügyvéd által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - mely perbe a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Glegyák Jenő ügyvéd által képviselt - a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. február 9. napján kelt P.20.188/2010/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Köteles az alperes megfizetni a felperesnek 15 napon belül 50.000,- (Ötvenezer)forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a színházelméleti diplomával rendelkező felperes több mint 30 éve kötődik az alpereshez, annak alapító tagja, rendezője, főrendezője, igazgatója, zenei igazgatója, "A" díjas művésze, megbízási szerződés alapján az alperesnél zenés tagozatvezető volt. Korábbi rendezései során a megbízási szerződéseket az általa képviselt Felperesi beavatkozó kötötte az alperessel, azzal hogy a megbízott részéről a felperes teljesít.

Az alperes korábbi igazgatójának a felfüggesztése után 2007. február 23-tól "**B**" lett az alperes megbízott igazgatója, akivel a felperes 2007. márciusban szóban megállapodott, hogy a 2007/2008-as évadban a felperes rendezi a Bajazzók, és a Parasztbecsület című operákat, továbbá a Marica grófnő című operettet. A felek a próbakezdésről, a bemutató időpontjáról (2007. november-december és 2008. április) megállapodtak, a „gázsi” összegéről azonban nem. A színházi életben megszokott - ami a peres felek és a felperesi beavatkozó korábbi együttműködése során is érvényesült - hogy a személyes közreműködésre köteles művész által végzett munka ellenértékét az általa képviselt gazdasági társaság, jelen esetben a felperesi beavatkozó számlázta le.

A felperes 2007. márciusban az operák szereplőinek válogatását megkezdte, a színészek egyeztetése, a szerepek kiosztása, az aláírt szereposztás próbatáblán történő kifüggesztése megtörtént, az általa javasolt színészekkel az alperes szerződést kötött. A díszlettervek

elkészítése, gyártása megkezdődött. Az alperes megbízott igazgatójának kérésére a karból együtt meghallgatták a kisebb szerepekre felkérhető énekeseket. 2007. nyarán a felperes felkérte "C" jelmeztervezőt az operák jelmezterveinek elkészítésére, vele és a díszlettervezővel egyeztetett. A jelmeztervező ennek megfelelően a vázlatokat elkészítette, azt a felperes elfogadta, a végleges rajzok elkészültek azonban már a felperes rendezői felkérését „visszavonták”. A felperes 2007. szeptemberében a karmesterrel, és a karigazgatóval egyeztetett a zenei dramaturgiáról, elkészült a próbarend. A jelmeztervek alapján indulhatott volna a próba, a díszleteknél öt nap múlva lett volna az állítási próba, a produkciós értekezlet pedig tíz nap múlva. A Marica grófnő című operettet a felperes már korábban is rendezte, a szövegkönyvet ő dolgozta át. A szóbeli megállapodást követően a felperes az operett színészeit kiválasztotta, egyeztetett velük, amelynek eredményeként az alperes szerződtette őket. Az "E" Színművészeti Egyetem szóbeli felkérésére vállalta, hogy egy végzős jelmeztervező diplomamunkáját e darabnál készíti el, erre a felperes e személyt felkérte.

2007. augusztusban az alperes új gazdasági igazgatója - a megbízott igazgató jelenlétében - közölte a felperessel, hogy a zenei tagozat vezetője a továbbiakban csak közalkalmazott lehet. Emiatt megállapodtak abban, hogy a felperes a továbbiakban nem lesz zenei tagozatvezető, de megerősítést nyert, hogy a „felperesé” a két rendezés, rendezőként számítanak rá.

A felügyeleti szerv vizsgálatát követően 2007. szeptember 29-én az alperes megbízott igazgatója „visszavonta” a felperes megbízását, majd a 2007. október 2-án a társulati ülésen bejelentette, hogy a felperestől, mint rendezőtől megválnak. Ezt megalapozó jogsértő magatartást a felperes nem tanúsított, a rendezői felkérés „visszavonásának” indoka - bizalomvesztés, jogellenes munka végeztetése a színház erőforrásának és anyagainak a felhasználásával - megalapozatlan volt.

Ezt követően az operákat "D" rendezte, saját rendezői elképzeléseinek megfelelően, a jelmeztervező és a díszlettervező új tervekkel készített. A két opera - a tervezettek helyett - 2008. január 18-án lett bemutatva, a rendező a két opera rendezéséért 800.000,- Ft+áfa díjat kapott. Az alperes a 2008. áprilisi főpróba előtt kért a felperestől engedélyt az operett átdolgozott szövegkönyvének hasznosítására, amit a felperes megadott, az ezért járó jogdíj kifizetésre került. "E" rendező az operett rendezéséért 900.000,- Ft+áfa díjazásban részesült, ami 2008. áprilisban lett bemutatva.

A 2007. szeptember 29-én történt személyes, továbbá a 2007. október 2-án nyilvánosan bejelentett „rendezői felkérés visszavonását” követően a felperes új előadásokra leszerződni más színházaknál nem tudott.

A felperes módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság elsődlegesen a szerződést a határozathozatalig nyilvánítsa hatályossá, és kötelezze az alperest (Ptk.238.§.(1) bekezdése, Ptk. 198.§-a) 2.400.000,-Ft, az Szjt.42.§-a alapján járó felhasználói díj megfizetésére. Másodlagosan a szerződés határozathozatalig történő hatályossá nyilvánításával (Ptk.238.§.(1) bek.) a Ptk.318.§-a és 395.§.(1) bekezdése alapján az alperest 2.400.000,-Ft, az Szjt.42.§-a alapján járó felhasználói díj megfizetésére kérte kötelezni. Harmadlagosan, ha a felek között nem jött létre szerződés, a Ptk.6.§-a alapján az alperest 2.400.000,- Ft bíztatási kár megfizetésére kérte kötelezni. Ebből 1.400.000 Ft után 2008. január 18-tól, 1.000.000 Ft után 2008. május 8-tól tartott igényt a törvényes késedelmi kamatokra. A harmadik jogcím

körében arra hivatkozott, hogy a felperes alappal bízhatott abban, hogy az operettet és a két operát megrendezheti, emiatt nem fogadta el a "F" Nemzeti Színház, és a "F" Színház felkérését, amelyekért összesen 2.500.000,- Ft+áfa díjazást kapott volna. Az alperes jogellenes magatartása miatt 2007. októbere után már esélye sem volt arra, hogy más színháznál erre az évadra rendezést vállaljon.

Az alperes ellenkérelmében a kereset teljes elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a felperes perindítási joga a keresetlevél benyújtásakor nem állt fenn, a „perjogi engedményezést” a magyar jog tiltja. A peres felek között nem jött létre szerződés, mert annak lényeges tartalmi elemében, a díjban nem állapodtak meg. Az alperes korábban a beavatkozóval kötött megállapodást, ha a felperes rendezett, de a 2007/2008-as évadra nem jött létre ilyen megállapodás, a megbízott igazgató a felperest magánszemélyként sem bízta meg. Folytatott ugyan tárgyalásokat a felperessel, mint a beavatkozó képviselőjével három darab rendezésére, de az előzetes tárgyalások alapján létrehozni kívánt szerződés megkötése elmaradt. Amennyiben létrejött is megbízási szerződés, azt bármikor azonnali hatállyal a megbízó alperes - kártérítési kötelezettség nélkül - felmondhatta. Hivatkozott arra is, hogy a felperesnek tudomása volt arról, hogy ellenőrzés folyik a színházban, ilyen körülmények között a színház vezetőségének bizalomvesztése a felperes felé alappal következett be. Vitatta a kártérítési igény jogalapját, az okozati összefüggést, a kár tényét és mértékét, valamint a késedelmi kamatot.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.700.000,- forintot, ebből 800.000,-Ft után 2008. január 18-tól, 900.000,- Ft után 2008. május 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatot, és 200.000,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. **Határozatának indokolásában** a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megállapította, hogy az alperes megbízott igazgatója a perbeli három darab rendezésére a felperest kérte fel 2007. márciusban, amit a felperes elfogadott. A peres felek között így szóban létrejött megállapodás szerint a 2007/2008-as évadban az operettet, illetőleg az operákat a felperes rendezte volna meg, a tervezett előadások egyes lényeges kérdéseiben is megállapodtak a felek (próbakezdés, bemutató időpontja). A felperes díjazásában, azaz a „rendezői díjban” azonban a felek nem állapodtak meg, és írásbeli szerződést a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (továbbiakban: Szt.) 42.§. és 45.§.(1) bekezdésében foglalt alaki követelmények ellenére nem kötöttek. Az Szt. 3.§-a alapján irányadó Ptk.217.§.(1) bekezdése szerint írásba foglalás hiányában, az alakiség megsértése miatt e szóbeli megállapodás semmis, amely jogkövetkezmény általános és feltétlen.

Az Szt. tárgyi hatálya (1.§.(1) bekezdés) az irodalmi, tudományos és művészi alkotások védelmére terjed ki, ezt további részletezi az 1.§.(3) bekezdése. A szerzői jogi oltalom nem megjelenési formákhoz kötött, a védelmet a mű egyéni, eredeti jellege határozza meg. A felperes pedig a szerzői jog által védett alkotói tevékenység - rendezés - elvégzésére vállalt kötelezettséget. Az Szt. a szerzői jogot a személyhez fűződő és vagyoni jogok egységének tekinti. A szerzői jogi védelem alanya csak alkotó ember lehet, gazdasági társaság nem. Amennyiben szerződéskötésre került volna sor, és a felperes - a beavatkozó személyes közreműködésre kötelezett tagjaként - végezte volna a tevékenységét, így bocsáthatták volna az alperes rendelkezésére a rendezői művet nyilvános előadásra, ez minősült volna a

nyilvánosságához való közvetítési folyamat felhasználásának. A felperes a két opera rendezői munkálatait a tényállásban részletezett tartalommal végezte el.

Vizsgálta az elsőfokú bíróság azt, hogy az alperes a felperes rendezői felkérését miért vonta vissza „bizalomvesztés miatt”. Ennek előzménye a díszletgyártó műhelyben lefolytatott önkormányzati vizsgálat volt, amely során feltárt visszaélések miatt elmarasztaló megállapítás történt. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a bizonyítási eljárás nem támasztja alá az alperes által hivatkozott bizalomvesztés ténybeli alapjait.

Arra a következtetésre jutott, hogy az el nem készült rendezői művek tekintetében a felperes vagyoni jogai megsértéséből eredő kártérítési igénye megalapozott. A szerzői jogvédelem alatt álló rendezői tevékenységet a felperes végezte, így az Szjt-ben nevesített vagyoni jog is őt illeti. Az Szjt.9.§.(1) bekezdése szerint a szerzőt a mű létrejöttétől kezdve megilleti a szerzői jogok - személyhez fűződő és a vagyoni jogok - összessége. A Ptk.328.§.(1-2) bekezdése, továbbá az Szjt. 9.§ (3-6) bekezdéséből következően a szerző szerzői vagyoni jogainak megsértése esetén a jogsértővel szemben érvényesíthető kártérítési igénye a szerzői vagyoni jog része, amelynek átruházása (engedményezése) kifejezett törvényi felhatalmazás hiányában nem megengedett.

A felperest illető díjban való megállapodás hiányában érvényes szerződés nélkül érvényesítette a szerzői jogi védelem hatálya alatt álló felperes a saját jogán a vagyoni igényét, kifejezetten hivatkozva arra, hogy bár korábban a Felperesi beavatkozó kötötte a szerződéseket, azonban ez nem jelenti azt, hogy „ő csak a bt-n keresztül”, személyes közreműködőként szerződhetne. A rendezői mű szerzője, a vagyoni jogok jogosultja pedig a fentieknek megfelelően a felperes. A megbízott igazgató tanúvallomása szerint ő a felperessel tárgyalt, de a beavatkozóval kötött volna szerződést, a gyakorlat szerint. A felperesi legitimációt vitató alperesi védekezést az elsőfokú bíróság így alaptalannak találta, mert a csatolt engedményezés nem „perbizomány”. Annak nincs perbeli legitimációja, aki saját nevében más jogát kívánja a perben érvényesíteni, de a felperes a saját nevében, a saját jogát érvényesítette. A vagyoni jogokat átruházás hiányában ugyanis a beavatkozó nem szerezte meg, ekként azt nem is engedményezhette a felperesre.

Az Szjt.95.§.(2) bekezdése értelmében a szerzői jog megsértése esetén a szerző a polgári jogi felelősség szabályai szerint olyan kártérítést követelhet, amely egyébként alkalmas a teljes vagyoni kárpótlására. A Ptk.339.§.(1) bekezdése és a Ptk.354.§.(4) bekezdése szerint a felperes kára pedig az az ellenérték, amelyet a felek a felhasználási szerződésben kiköthettek volna.

A felperes bizonyította az alperes jogellenes magatartását, a kár tényét és a kettő közötti okozati összefüggést, míg az alperes nem tudta bizonyítani, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Védekezett ugyan azzal, hogy bármikor, indoklás és kártérítési kötelezettség nélkül is visszavonhatta volna a felperes felkérését, de a konkrét esetben nem ez történt, arra „bizalomvesztésre” hivatkozással került sor.

A felperest ért kár mértékét illetően a keresetet csak részben tartotta megalapozottnak. Kifejtette, hogy az adott helyzetben (igazgatóváltást követő időszak, gazdasági megszorítások) nem lehet rekonstruálni azt az alkupozíciót, amely valójában nem is jött létre a felek között. Az alperes által utóbb felkért két rendezőnek kifizetett díjösszeg azonban a Ptk.355.§.(4) bekezdése alapján alkalmas a felperes teljes vagyoni kárpótlására. **"D"** a két opera rendezésért 800.000,- Ft+áfa, **"E"** rendező az operett rendezéséért 900.000,- Ft+áfa

díjazásban részesült. **"B"** tanúvallomása szerint rendezésenként 800.000,- Ft+áfa díjra gondolt, ennek megfelelően szerződött is utóbb.

A fentiekre figyelemmel - az elsődleges kereseti kérelmének helyt adva - a szóbeli megállapodás ellenére meg nem valósult művek tekintetében a jogsértéssel releváns okozati összefüggésben keletkezett kár megfizetésére kötelezte az alperest a Ptk.237.§-a, az Szjt.42.§-a és 94.§.(2) bekezdése alapján, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Utóbbi körében utalt arra, hogy a felperes személyes meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy miután a 2007/2008-as évad darabjainak megrendezésére leszerződött, érintőlegesen megkeresték más színházak a releváns időszakban, hogy ráér-e rendezni, de nemleges volt a válasza, mivel „le voltak kötve” a perbeli rendezései az alperesnél. E nyilatkozatával szemben a becsatolt okiratok az arányosnak tartott 1.700.000,- forintot meghaladó kártérítési igényt nem bizonyítják. A 2007/2008-as évadban az alperesnél elmaradt teljesítést követően a felperes ténylegesen más színháznál felkérést nem kapott, a Ptk.340.§.(1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettségét azonban nem sértette meg, önhiba a peradatok alapján a terhére nem állapítható meg.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben hiányos, részben iratellenes. A megállapított tényállási körben egymással ugyan összefüggő, de tényállási elemeiben elkülönülő kérdéseket kell vizsgálni. Azt kellett volna elsődlegesen vizsgálni, hogy feltárható-e ténylegesen olyan kifejtett tevékenység a felperesnél, amire a keresete alapítható. A felperes előadásából az állapítható meg, hogy az operett tekintetében még az előkészületig sem jutott el, az operák vonatkozásában mintegy másfél napi munkavégzése történt ténylegesen. Egy mű elkészültének kardinális pontja a produkciós értekezlet, eddig az időpontig ugyanis a rendező tudatában megfogalmazott elképzelés még szabadon szárnyalhat, a produkciós értekezleten derül ki azonban, hogy mire van anyagi, technikai lehetőség, illetve az is, hogy a színház az adott műnél mit tart megengedhetőnek. Az érintett darabok egyike sem jutott el a produkciós értekezletig, így értelemszerűen próbák és előadások sem voltak. Az operáknál az állítópróbáig sem jutott az előkészület.

Ennek azért van jelentősége, mert fogalmilag csak a szerzői mű esik szerzői jogi védelem alá, és csak a jogvédelem alá eső művel kapcsolatosan lehet egyáltalán kárigénnyel fellépni. Az Szjt.1.§.(2) bekezdés d./ pontja tartalmazza a zenés színmű fogalmát, ugyanakkor a felkért rendező tudatában megfogalmazódott elképzelés még nem egyenlő a színmű fogalmával. A színmű egy társas alkotási folyamat, amely során az alkotásban résztvevők közös tevékenységének eredményeképpen jön az létre. Nem kétséges, hogy a rendezőnek ebben központi szerepe van, de ez nem egyeduralkodó, mert alkotónak kell tekinteni a szerzőt, a színészt, a karmestert, a díszlettervezőt és a többi, a színmű létrejöttében önálló alkotói tevékenységet végző személyt is, akiknek a közös munkájának az eredménye a színmű. Színműről viszont csak akkor beszélhetünk, ha a produkciós értekezleten meghatározott anyagi, technikai keretek között megvalósított próbák eredményeképpen az színpadra kerül, a színmű maga a színpadi esemény, amely a közönség számára a premierrel válik megismerhetővé. A konkrét esetben azonban ilyen felperesi tevékenységről és annak megvalósulásáról nem beszélhetünk. Lényeges jelentősége van annak, hogy a későbbi rendezők nem a felperes munkáját vitték tovább, vagy használták fel, ők saját rendezői

elképzelésüket, a produkciós értekezleten meghatározott keretek között vitték színpadra. A színmű megvalósulásának hiányában a felperes rendezői tevékenységéről sem lehet beszélni, a „létre sem jött művek után” - miután azt sem az alperes, sem az ő megbízásából a későbbi rendezők sem használták fel - az alperest nem lehet felhasználói díj megfizetésére kötelezni. Így megalapozatlan, hogy ugyanannyi díj jár egy el nem végzett munkáért, mint annak a rendezőnek, aki heteket tölt a színházban próbákon, előkészületi munkákon, hogy a darab összeálljon. A felperest a fentiekhez képest másfél napi munkáért nem illetheti 1.700.000,- Ft, egy soha meg nem valósult, közelebbről még csak meg sem ismert tartalmú rendezői elképzelésért.

A megbízási szerződés visszavonásáról, és az annak alapjául szolgáló bizalomvesztésről azt adta elő, hogy a felperes tudatos eljárását az alapul fekvő tényállás körében az alperes nem tudja bizonyítani, azt feltételezi, de állította, hogy a felperes tudhatta, vagy tudnia kellett volna, hogy annak körében jogszerűtlenül jár el. Miután az előzmények után az alperes felismerte a jogellenességet, úgy döntött, hogy ez olyan mértékű bizalomvesztés a felperes irányába, amely miatt vele a továbbiakban együttműködni nem kíván. Fenntartotta, hogy a felperes az alperes vitatásával szemben a kárigényét nem bizonyította, vitatta azt is, hogy a felperes a megbízása visszavonása után máshol nem tudott volna munkát szerezni. Azt nem vitatta hogy a peres felek között nem jött létre felhasználói szerződés, ezt maga is állította.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek a felperes keresetét a marasztalási összeget meghaladó részében elutasító rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket túlnyomórészt helytállónan állapította meg, az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, annak indokait azonban nem osztotta az alábbiak szerint.

Azt helytállónan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és az alperes tárgyalásaik eredményeként megállapodtak abban, hogy a 2007/2008-as évadban az operettet, és az operákat a felperes rendezi, amely megállapodással a felperes a szerzői jog által védett alkotói tevékenység - rendezés - elvégzésére vállalt kötelezettséget.

A bizonyítékok helyes és okszerű mérlegelésével helytállónan állapította meg azt is, hogy ennek során a felperes díjazásában, azaz a „rendezői díjban” azonban a felek nem állapodtak meg, és írásbeli szerződést a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (továbbiakban: Szjt.) 42.§. és 45.§.(1) bekezdésében foglalt alaki követelmények ellenére nem kötöttek. E tényekből pedig helyesen vont le azt a következtetést, hogy az Szjt. 3.§-a alapján irányadó Ptk.217.§.(1) bekezdése szerinti írásba foglalás hiányában, az alakítás megsértése miatt e szóbeli megállapodás semmis, e jogkövetkezmény általános és feltétlen.

Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a fentiekből az irányadó tényállás mellett arra jutott, hogy a felperest emiatt az elsőfokú ítélet szerinti marasztalási összeg, az el nem készült rendezői művek tekintetében őt megillető szerzői jog megsértése miatt, felhasználói díjként, vagy annak megfelelő kártérítésként illetné meg.

Ennek oka pedig az, hogy az egységes bírói gyakorlat szerint abban esetben, amikor a felek között a szerzői jog körébe tartozó tevékenység elvégzésére irányuló olyan megállapodás jött létre, amelynél nem csak a kötelező írásbeliség maradt el, mint a konkrét esetben, de a felek a szerző felperest illető ellenszolgáltatásban (díjban) sem állapodtak meg, szerzői díjat ezen a címen nem lehet megítélni a ténylegesen egyébként el sem készült rendezés ellenértékeképpen. (BH. 1992. 687., BH 1992. 19.) Az írásbeliség elmaradása ugyanis önmagában nem lett volna akadálya a felek közötti „elszámolásnak”, azaz a felperes alkotásával arányban álló szerzői jogdíj kártérítés útján való kiegyenlítésének (BH.1993. 295.), de mivel a konkrét esetben az ellenszolgáltatásról szóbeli megállapodás sem volt a felperes az igényét a Ptk. 6.§-ának alkalmazásával kellett megítélni és elbírálni.

Abban maradéktalanul egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal, hogy a szerzői jogvédelem alatt álló rendezői tevékenység elvégzésére a felperes személyesen állapodott meg az alperessel, azt ő végezte volna, és részben ő is végezte el, így az Szjt-ben nevesített vagyoni jogok is őt illethették volna. A perben a felperest illető díjban való megállapodás hiányában érvényes szerződés nélkül érvényesítette a felperes a saját jogán a vagyoni igényét, helyesen hivatkozva arra, hogy a korábbi gyakorlat nem jelenti azt, hogy „ő csak a bt-n keresztül”, személyes közreműködőként szerződhetne. A megbízott igazgató tanúvallomása szerint is, ő a felperessel tárgyalt. Azaz a fentiekből következően a felperes a rendelkezik perbeli legitimációval az őt - helyesen biztatási kárként - megillető igénye érvényesítésére, mert az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtettek szerint annak nincs perbeli legitimációja, aki saját nevében más jogát érvényesíti a perben, de a felperes a saját nevében, a saját jogát érvényesítette a konkrét esetben.

A jogvita elbírálására így a fentiek szerint irányadó - az Szjt. 3.§-a értelmében alkalmazandó - Ptk. 6.§-a alapján a bíróság a kárnak egészben vagy részben való megtérítésére kötelezheti azt, akinek szándékos magatartása más jóhiszemű személyt alapos okkal olyan magatartásra indított, amelyből őt önhibáján kívül károsodás érte. E jogszabályhelyben meghatározott törvényi feltételek a felperes vonatkozásában maradéktalanul megvalósultak.

Nem kétséges ugyanis, hogy a felperes jóhiszeműen fogott bele a neki ígért zenés színművek rendezési előkészületeibe. Arra önmagában ugyan helyesen hivatkozott az alperes, hogy e körben nyilván a teljeskörű rendezői tevékenység elmaradt, de a felperesnek a szerződéskötés elmaradása miatti kára nem csak e tevékenységének ellenérték nélkül történő elvégzésében állt. Hanem abban is, hogy a szerződéskötés elmaradása miatt a „rendezői felkérésének visszavonását” követően a felperes új előadásokra leszerződni más színházaknál már nem tudott, hiszen ekkor az éved már a derekánál járt.

Az ítéletábra álláspontja szerint e tény a rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen az 5. sorszám alatt csatolt okiratok megfelelően igazolják. Ezt önmagában nem teszi az

kétséges, hogy az alperes egyébként évad közben a felperes helyett talált más rendezőket. A csatolt okiratok ("F" Színház, "F" Nemzeti Színház, "G" Bt.) megfelelően bizonyítják azt is, hogy a felperes az alperessel történő szerződéskötésben bízva mondott le a folyó évadra vonatkozó más színházaktól származó rendezői felkéréseket.

Mindezeket figyelembe véve az ítélet tábla a felperest bíztatási kárként ért kárösszeg meghatározása során osztotta az elsőfokú bíróság részletesen indokolt mérlegelő tevékenységét, és annak eredményét, és a Ptk. 6.§-a alapján a felperesnek járó kárösszeget az elsőfokú bírósággal egyezően 1.700.000 forintban állapította meg.

Az érdemben helytálló elsőfokú ítélet fellebbezett részének megváltoztatására így nem volt törvényes lehetőség, ezért azt az ítélet tábla - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel és módosítással - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban pervesztes alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével 50.000.- forintban állapította meg.

A fellebbezési eljárásban is pervesztes alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 78. § /1/ bekezdése, továbbá az alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § /1/ és /2/ bekezdése, és 14. §-a alapján az állam viseli.

Győr, 2011. évi október hó 18. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó